

Yêu như lần đầu

1. Kandagawa.

Tôi áp một bên má xuống mặt bàn, dùng ngón tay chấm vào chén nước trà đã loãng đến độ không thể loãng hơn, sau đó di những vòng tròn vàng úa ngoe ngoét trên nền đá hoa cương trắng. Hai con kiến lửa bị bao vây trong khung thành, chúng đi tới đi lui đôi khi húc cả vào nhau. Tôi thích thú làm người chăn kiến. Tôi đã chơi trò này được 3 tiếng 45 phút lẻ 8 giây, quần cho hai con kiến sống không bằng chết. Màn hình desktop tắt ngúm từ đời nào, kéo sập luôn cả phần mềm word với con trỏ còn đang nhấp nháy ở dòng chữ: “Lâ...” chưa viết hết. Chiếc máy nghe nhạc tời đi tời lại ca khúc Kandagawa của Kaguyahime nhấn chìm cả căn phòng vào đoạn điệp khúc u buồn bất tận:

“Wakakatta ano koro nanimo kowaku nakatta

Tada anatano yasashisaga kowakatta”.

(Khi chúng ta còn trẻ, em không sợ gì hết

Mà chỉ sợ sự dịu dàng của anh).

Tôi không phải là một tín đồ của âm nhạc, nhưng trong máy nghe nhạc của tôi lúc nào cũng đầy ắp những ca khúc thuộc đủ mọi thể loại, mọi thứ tiếng. Đó là những bài hát tôi tình cờ biết đến khi đọc được trong một cuốn sách, hay một câu chuyện nào đó trên mạng. Tôi thích những sáng tác văn chương có nhắc đến âm nhạc, nó khiến tôi bị ám ảnh. Và lâu dần hình thành ở tôi một thói quen khó bỏ, tôi lưu lại tất cả các bài hát tôi đọc được, lên google mò mẫm lời Việt của chúng, và cứ thế kho nhạc của tôi đầy lên, mặc dù tôi chẳng phân biệt nổi nhạc jazz khác opera ở chỗ nào.

Tôi là một cô gái 23 tuổi, vừa tốt nghiệp, bắt đầu thất nghiệp và mới thất tình. Đáng lẽ giờ phút này tôi phải nghe Sayonara của Off Course mới đúng, ai vừa chia tay với người yêu mà nghe nó thì chỉ có nước khóc ngộp nhà. Nhưng tôi không nghe, vì tôi kiếm mãi không ra lời Việt của bài hát này, nghe mà không hiểu thì tôi cũng chẳng khóc nổi. Giống như thế bạn chửi một người ngoại quốc trong khi họ vẫn nhe răng ra cười và nói: “Hi, Hello”.

Vài tháng trước khi tôi chuẩn bị bảo vệ luận văn, tôi có cảm giác Lâm đang dần dần biến mất, mà cũng không hẳn vậy, cảm giác của tôi luôn trái chiều với sự thật. Và vì sao tôi cảm thấy vậy, chính tôi cũng không rõ. Bấy giờ tôi quá bận bịu, thầy hướng dẫn của tôi siêu cấp khó tính, tôi đã muốn phát điên lên với cái luận văn dở mùa. Ngày cuối cùng của tháng tư, cách ngày tôi bảo vệ năm ngày, chúng tôi làm tình chậm rãi ngay trong phòng trọ của Lâm, dưới đất, tôi đề nghị, vì trời quá nóng. Sau đó chúng tôi cùng thiếp đi, mà không, có thể là chỉ có mình tôi. Lúc ấy tôi mơ mơ màng màng nói: “Sau khi tốt nghiệp em sẽ dọn đến sống với anh, giờ thì mẹ chẳng quản nổi em nữa”.

Nửa đêm tôi chợt tỉnh, cảm nhận có thứ gì đó đang dần tuột khỏi những kẽ tay. Là tóc của Lâm. Tôi có thói quen nắm tóc anh khi ngủ. Lâm đang khóc lặng lẽ bên cạnh tôi. Phải hiểu nước mắt đàn ông là thứ vô cùng quý hiếm, không như nước mắt đàn bà, có thể chảy bất cứ lúc nào. Tôi nói đừng khóc, Lâm. Lâm nói, anh đã yêu một người khác. Thế đấy, người ta chẳng biết vì sao yêu nhau, nhưng có hàng ngàn lí do để chia tay.

Tôi tháo sim điện thoại, bỏ lại giấy tờ tùy thân, mang theo cục nạo dự trữ, tai nghe, một chai nước khoáng lavie, ít thuốc ngủ và Amitriptiline, vài bộ quần áo dồn tất cả vào chiếc balo du lịch. Trước lúc kéo khóa nghĩ thế nào tôi lại nhặt thêm chiếc leggings họa tiết màu loang lổ và 1 cái áo phông rộng thùng thình có in hình 1 cái đầu lâu đang hút thuốc lá bên dưới đề dòng chữ: No Smoking. Tôi đứng đón xe khách, lên xe, ngồi xuống hàng ghế cuối cùng không người. Tôi đang đi tìm một nơi để tự sát. Tôi không muốn chết, nhưng lại không biết, ngoại trừ cái chết mình còn có thể làm gì. Kaguyahime tiếp tục hát. “Chắc là anh quên rồi, quên cái ngày, chúng mình, tay trong tay,...”.

2. Chanson de Solveig (Khúc hát nàng Solveig).

Khai giảng cấp ba, tôi lên lớp 10, tôi vừa chuyển từ thành phố về quê, bố mẹ tôi ly hôn, tôi ở với mẹ, quê mẹ tôi ở nông thôn. Tôi gặp Lâm. Anh ấy là học sinh lưu ban nói văn hoa, còn đơn giản là bị đúp. Khi thầy giáo giới thiệu như vậy, cả lớp cười ồ lên, thời đại này vẫn có người bị đúp. Lâm cúi đầu, mắt nhìn chân còn tôi nhìn anh vì thầy vừa xếp Lâm ngồi cạnh tôi. Lâm đặt cặp sách lên mặt bàn, không hiểu sao, tôi bỗng dưng muốn mỉm cười với anh. Có lẽ, chúng tôi giống nhau, đều cô đơn trước tuổi. Khóe miệng tôi cong cong, tôi đọc được trong mắt Lâm, một nháy thoáng thốt.

Tôi chán ngấy tiết học Giáo dục công dân, giữa giờ thường xin đi vệ sinh rồi chuồn mất. Tôi ngửi thấy mùi thuốc lá vọng sang từ nhà vệ sinh nam. Ma đưa lối quỷ dẫn đường, tôi bước vào khu vực “xin phụ nữ dừng chân”. Qua làn khói xoắn xuýt đục ngầu, gương mặt Lâm trở nên mờ ảo. Điều thuốc cháy được phân nửa, tàn thuốc như những phiến lá xám ngoét rơi ảm đạm. Lâm không bao giờ hút thuốc - một cách trực tiếp, mãi đến sau này cũng vậy, nhưng anh lại đốt chúng và ngửi khói. Tôi bảo anh là một kẻ tự sát văn minh. Anh sẽ chết với một lá phổi không rõ.

Tôi không thích học, nhưng vẫn phải học, vì mẹ tôi. Tôi không muốn làm một đứa trẻ ngoan, nhưng vẫn phải ngoan, vì mẹ tôi. Tôi nếu dám là tôi, mẹ tôi sẽ khóc đến cạn nước trong người. Mẹ đã tắm tuổi thơ của tôi dưới một dòng sông mặn. Lâm thì ngược lại, chẳng có ai quản thúc anh. Anh giống như một cơn gió hoang, muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, còn tôi vĩnh viễn là một sợi dây, đã được thắt nút trên đầu ngón tay mẹ. Nhưng Lâm lại bảo tôi, nếu có một ngày mẹ em thả em ra khỏi bàn tay mình, em sẽ thấy, tự do của em là thứ tự do cô đơn.

Tôi và Lâm lặng lẽ ở bên nhau trong suốt quãng thời gian niên thiếu. Chúng tôi là những người quen xa lạ. Trên lớp không nói chuyện, gặp ngoài đường sẽ đi lướt qua nhau, chỉ duy có khoảng trống giữa những tiết Giáo dục công dân, chúng tôi sẽ trốn ở một góc trong nhà vệ sinh nam và hít hà hơi thuốc lá – cùng nhau. Lâm ít nói đến tận tận, anh thường nhìn chăm chăm vào thứ mà mình muốn có, đó là cách biểu đạt của riêng anh và chỉ có tôi mới hiểu. Ví như, khi Lâm lẳng lẳng nhìn vào quyển vở toán của tôi, nghĩa là: cho tôi mượn tôi chưa làm bài tập, tôi sẽ ném cho anh. Khi Lâm nhìn vào tay tôi, lúc chúng tôi đang lang thang bên hồ Hoàn Kiếm, tôi nắm lấy tay anh. Khi Lâm nhìn vào môi tôi, tôi kiễng chân hôn anh, mặc kệ xe bus đang lắc lư và tôi có thể nôn bất cứ lúc nào. Giữa chúng tôi là sự im lặng biết nói. Cho nên, khi tôi thấy anh nhìn cô gái ấy, tôi biết rằng, nghĩa là,...anh muốn yêu.

Hơn một trăm năm trước, tại một xứ sở xa xôi miền Bắc Âu, nàng Solveig đã đợi được chàng Peer Gynt quay về sau ba lần chàng bội hứa. Tôi đang hát Chanson de Solveig nhưng liệu anh có nghe thấy không?

Em vẫn chờ ... em vẫn chờ

Chờ anh em đợi chờ anh.

3. The Summer.

Mùa hè năm lớp 11, lần đầu tiên chúng tôi chân chính nói chuyện với nhau, ngạc nhiên khi nghe thấy giọng nói của nhau. Lúc ấy chúng tôi đều nghĩ rằng đó là âm thanh đẹp nhất trên đời này. Chúng tôi nằm dài trên bãi cỏ, cứ nói mãi và nói mãi, những chuyện trên trời dưới biển, chẳng đâu vào đâu. Tớ rất muốn có một tuổi thơ, đó là giọng nói ỉu xiu của tôi, khi tớ còn bé bố mẹ tớ luôn cãi nhau, sau đó thì mẹ tớ luôn khóc trước khi tớ kịp chạy đi chơi và tớ lại phải ở nhà coi mẹ. Có một lần tớ cố ý đi và mẹ tớ tí nữa đã ăn hết một lọ thuốc ngủ. Cậu biết không, năm tuổi tớ đã biết người ta có thể chết nếu uống thuốc quá liều. Mẹ tớ luôn sợ tất cả người thân rời xa mình.

Cậu hỏi, tớ muốn tuổi thơ của mình có hình dáng thế nào ấy à. Giống như những đứa trẻ khác thôi, miễn sao lúc lớn lên có thể say sưa kể: “Thưở nhỏ đã từng chơi những trò này, đã từng nghịch cái này cái kia” ấy. Cậu hiểu không?

Tớ muốn đi bắt cá. Tôi nói rõ to. Thế là vào một ngày cuối tuần, đợi cơn mưa rào rút đi, Lâm dắt tôi ra rãnh nước nhỏ trước cổng nhà cậu ấy. Lâm lật những viên gạch phủ đầy rêu lên, tiếng nước chảy rí rách, những con cá bé xíu đang theo dòng chảy trong veo trở về sông. Lâm bắt cho tôi một con cá bống con, bảo tôi: kiểm cái lọ thả vào đấy. Tôi giãy đành đạch, tớ không làm cô Tấm đâu.

Tớ muốn bắt chuồn chuồn. Đứng bắt ban ngày, Lâm bảo, đợi tối tớ dẫn đi bắt. Tôi bảo, tối làm gì còn cái gì mà bắt. Nhưng đến tối vẫn lủn củn theo anh ra bụi hoa hồng. Lâm chỉ cho tôi, những con chuồn chuồn đỏ đậu đầy trên thân cây và cành lá hoa hồng, tôi đến gần chúng cũng chẳng bay đi, đưa tay quờ nhẹ là bắt được. Lâm bảo, buổi tối chuồn chuồn sẽ bị mù. Rồi lại bảo, khi ở trong bóng tối mọi sinh vật đều trở nên yếu đuối và nhỏ bé. Thế là tôi quyết định, thay vì thử ăn món chuồn chuồn nướng, chúng tôi mang những con chuồn chuồn vào nhà và thả chúng ra. Chuồn chuồn bay loạn xạ về phía bóng đèn tuýp. Tôi lại thấy sức sống rực rỡ của chúng vào ban ngày.

Tôi hỏi Lâm: Sao không dẫn tớ đi câu cá ở ngoài sông? Tại sao lại bắt cá ở rãnh nước? Sao không bắt chuồn chuồn vào ban ngày? Cậu ấy trả lời, cậu có thể kiên nhẫn đợi mấy tiếng đồng hồ chờ cho cá đớp mồi ư? Có thể rình mò cả buổi bắt chuồn chuồn ư? Cũng là bắt cả thôi, cứ chọn cái dễ dàng nhất mà

làm, đừng tự làm khó mình. Lúc ấy tôi đơn giản nghĩ rằng, Lâm quả thật là tri kỉ của tôi, tôi cái gì cũng thừa chỉ thiếu tính kiên nhẫn. Nhưng sau này lớn lên, tôi dần hiểu ra, đó là cách Lâm bao bọc cho tôi, anh sợ tôi khổ, vì vậy nếu cùng là một kết quả giống nhau, anh sẽ cố gắng chọn cho tôi con đường đi dễ dàng nhất, ít khổ sở nhất.

Mùa hè năm ấy, giữa lúc bạn bè xung quanh lao đầu vào học trước chương trình mới, Lâm và tôi lại cùng nhau tìm kiếm một tuổi thơ lạc loài. Lâm dạy tôi đi xe đạp bằng một tay, rồi buông cả hai tay khi thả dốc. Chúng tôi đuổi nhau dưới ánh mặt trời chói chang. Ăn chung một túi kem đá hai trăm đồng được làm từ nước giếng, phẩm màu và vani. Chúng tôi mút mát vị ngọt ngào của hoa dâu bứt bất chấp lời cảnh báo đó là nọc độc mà rắn hổ mang để lại. Bẻ những búp hồng non, lột lớp vỏ ngoài rồi nhấm nháp cảm giác chan chất nơi đầu lưỡi. Chúng tôi bắt những con bọ xít cánh vàng, buộc vào sợi chỉ, nghe âm thanh rì rì từ những chiếc cánh đang vùng vẫy, ù té chạy khi một con bọ xít đau đớn dãi ra thứ nước dãi hắc sừng sực...

Xe khách đi qua một trạm xe bus, tôi nhìn dòng người xô lấn chen đẩy đón xe, ao ước giá mà đời người vĩnh viễn đẹp như lần đầu gặp mặt. Lần đầu tiên tới Hà Nội, biết đến một phương tiện công cộng gọi là “xe bus”, chúng tôi nắm tay nhau lên và xuống bất cứ chuyến xe nào, không cần biết nó đưa mình tới đâu. Chúng tôi đi quanh Hà Nội, ra cả ngoại thành. Lâm bảo, có cái bus này anh chẳng cần nhọc công kiếm tiền mua xe máy đưa em đi chơi nữa, bus vạn tuế. Lâm luôn đợi lúc xe bus sắp đóng cửa lên, mới kéo tay tôi chạy đuổi theo. Đó là một trò chơi anh không bao giờ chán. Thường thì tài xế sẽ dừng lại mở cửa cho chúng tôi, cẩn thận vài câu, có cả chửi tục. Một vài lần, họ nhăn gáy vọt thẳng. Tôi biết. Lâm cô đơn. Anh khao khát cảm giác được ở giữa mọi người, được sống với đồng loại.

Trong 2555 ngày ở bên nhau, hóa ra những kỉ niệm đẹp đẽ nhất của chúng tôi chỉ ngắn ngủi trong một mùa hè năm ấy. Nương tựa vào nhau mặc dù chẳng thể sưởi ấm cho nhau.

“Mình phải sống như mùa hè năm ấy

Anh muốn mình sống mãi những mùa xanh”.

4. Я спросил у ясеня (Tôi hỏi cây phong).

Này, cô gái tôi sắp lấy chồng. Người bạn đồng hành quay sang bắt chuyện với tôi. Tôi yêu một người đàn ông suốt bảy năm, mỗi tình đầu, cô hiểu chứ. Nhưng anh ta mới bỏ tôi. Không lâu trước đó chúng tôi còn nói với nhau: Ngoài anh/em ra, em/anh sẽ chẳng lấy ai cả. Tôi đã lên kế hoạch cho cái chết của mình, cơ bản là lúc ấy tôi chẳng thiết sống nữa. Tôi viết sẵn một bức thư tuyệt mệnh, mang đến cửa hàng hoa gửi kèm một bó hồng trắng, dặn chủ cửa hàng chuyển nó đến địa chỉ nhà anh ta vào đúng hôm tôi sẽ chết. Tôi đi thanh toán mọi khoản nợ nần với thế giới này trước khi ra đi.

Đến cuối cùng tôi chợt nhớ ra, bảy năm nay tôi vì anh ta thủ tiết, không lí nào chết đi rồi tôi vẫn là người phụ nữ của anh ta. Nên tôi quyết định phải chết như một người đàn bà thực thụ. Tôi muốn có tình một đêm trước lúc chết. Nhưng tôi lại sợ phải ở cùng một kẻ xa lạ. Cho nên, tôi tìm đến với người đàn ông đã si tình với tôi từ lâu. Không thể trao trái tim cho anh ta, thì tôi tặng anh ta thể xác.

Sáng hôm sau, như đã định, tôi về nhà và chuẩn bị đi chết. Trước lúc chết nghĩ thế nào tôi lại nhắn cho tình một đêm: Tạm biệt! Nhắn xong rồi tôi lại sợ, ngộ nhỡ cảnh sát xếp anh ta vào diện đối tượng tình nghi có liên quan đến cái chết của tôi thì sao hoặc giả anh ta đọc được tin nhắn này và chạy đến phá vỡ kế hoạch của tôi thì thế nào. Nên tôi lại nhắn lại: Không có gì đâu! Cuối cùng tôi cũng uống hết đồng thuốc ngủ, nhưng khi biết mình sắp hết được sống đến nơi, tôi bỗng sợ chết. Cảm giác ấy chỉ có người từng trải mới hiểu được, cô gái ạ. Trước lúc mê man, tôi nghe thấy tiếng đập cửa. Tôi biết là tình một đêm đến cứu tôi. Tôi cố ngóng cổ dậy muốn nói với anh ta: Đập cửa kính sẽ nhanh hơn là phá cửa trước đấy.

Trên thế giới này có bao nhiêu người yêu nhau – lấy nhau - rồi li dị? Bao nhiêu người yêu nhau - chia tay - rồi quay lại. Ai cũng cho rằng mỗi tình đầu là khắc cốt ghi tâm. Nhưng nó không phải là duy nhất trong cuộc đời mỗi con người. Chúng ta không quên được cái đầu tiên, bởi vì ta không thể so sánh nó với cái gì “trước nó cả”. Thế nên vẫn phải tiếp tục sống và tiếp tục yêu, dẫu rằng, cho đến cuối cùng, ta chẳng thể yêu như lần đầu. Cô có hiểu những điều tôi nói không, cô gái. Này, tôi sắp lấy chồng.

Điện thoại của tôi tiếp tục chuyển nhạc. Giọng hát của Alexander Rybak cứ quanh quẩn mãi trong đầu tôi: “Где моя любимая” (Người yêu tôi ở đâu?).